

Dr hab. Małgorzata Fedorowicz-Kruszewska, prof. UMK
Instytut Badań Informacji i Komunikacji
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

Toruń, 30 lipca 2026 r.

Recenzja dorobku naukowego Pana dr. Stanisława Skórki w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach, w związku z powołaniem komisji habilitacyjnej uchwałą Rady Dyscypliny Nauki o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie nr RDNoKSiM/2/2026 z dnia 30 czerwca 2026r.

Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Habilitanta

Doktor Stanisław Skórka w 1995 r. ukończył studia na kierunku bibliotekoznawstwo i informacja naukowa. Stopień doktora uzyskał w 2004 r. na podstawie dysertacji zatytułowanej *Strategie poszukiwania informacji w edukacyjnym systemie hipertekstowym*. W 1996 r. rozpoczął pracę rozpoczął jako asystent w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (obecnie Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie) w Instytucie Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej (obecnie Instytut Nauk o Informacji), gdzie jest aktualnie zatrudniony na stanowisku adiunkta. Działalność dydaktyczną prowadził również w Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego (obecnie Uniwersytet Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie) (2015 r.) i w Wyższej Szkole Europejskiej im. Ks. Józefa Tischnera w Krakowie (2015–2024). W latach 2008–2021 równolegle do pracy nauczyciela akademickiego był zatrudniony na stanowisku dyrektora Biblioteki Głównej Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (obecnie Biblioteka Główna Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie). W 2022 r. dr Stanisław Skórka objął stanowisko dyrektora Biblioteki Głównej Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Doktor Stanisław Skórka jako główne osiągnięcie naukowe wskazał monografię *Architektura informacji – koncepcja interdyscyplinarnego obszaru badań* (Kraków 2025). Habilitant przyjął założenie, że architektura informacji (ang. *information architecture* – IA) jest obecna wszędzie. Cel rozprawy określił we *Wstępie* – bardzo ogólnie – jako próbę „nakreślenia obecnego stanu IA oraz drogi jej potencjalnego rozwoju jako pola badawczego, a nawet dyscypliny naukowej, która (...) dostarczać może podstaw teoretycznych praktykom i specjalistom zajmującym się projektowaniem, opisywaniem, strukturyzacją i wizualizowaniem informacji w rozmaitych postaciach” (s. 12). Podjął się nakreślenia wizji IA jako dyscypliny naukowej, „uwzględniając przy tym wpływ współczesnej technologii, w tym sztucznej inteligencji oraz Internetu rzeczy na kształtowanie struktur informacyjnych” (s. 12). Aby osiągnąć wskazany cel, Habilitant wykorzystał triangulację metod badawczych i zastosował (wyliczam za Autorem): metodę porównawczą, metodę krytycznej analizy treści, metodę analizy i krytyki piśmiennictwa, metodę modelowania, metodę studium przypadku, metodę logicznego poznania naukowego. Zawartość monografii Habilitant podporządkował czterem pytaniom badawczym:

- „1. W jaki sposób ewoluowały rozumienie i zastosowanie architektury informacji od prehistorii organizacji informacji do współczesnych wyzwań XX i XXI wieku?
2. Jakie są kluczowe obszary zainteresowań architektury informacji w zakresie treści, kodu i formy oraz jak kształtują one efektywność systemów informacyjnych?
3. W jakim zakresie architektura informacji funkcjonuje jako dyscyplina naukowa i jakie są jej związki z innymi dziedzinami wiedzy?
4. Czy architektura informacji jest subdyscypliną informatologii, czy może stanowić odrębną dziedzinę naukową? Jakie warunki musi spełniać, aby uznać ją za samodzielną naukę?” (s. 14).

Struktura pracy wynika z przywołanych pytań badawczych. W pierwszym rozdziale Autor skoncentrował się na warstwie pojęciowej. Wyszedł od objaśnienia terminów „architektura”, „architekt”, „informacja”, by przejść do „architektury informacji”. Dokonał wieloaspektowej analizy porównawczej pojęcia, bazując na pięćdziesięciu objaśnieniach zidentyfikowanych w literaturze indeksowanej i/lub gromadzonej w następujących zasobach: Library, Information Science and Technology Abstracts (LISTA), JSTOR, ProQuest Central, Wiley-Blackwell, Taylor & Francis Online, ACM Digital Library. Zabrakło tu jednak wskazania zasięgu chronologicznego poszukiwań literaturowych. Czy dolną granicą był 1976 r., kiedy Richard Saul Wurman przedstawił koncepcję architektury informacji jako nowej dyscypliny, powiązanej z projektowaniem i organizowaniem informacji? Wartościowo poznawczo jest własna propozycja zdefiniowania pojęcia „architektura informacji” w szerokim i wąskim

ujęciu. W dalszej części zaprezentowano różne podejścia do określenia zadań, obszarów i zastosowań architektury informacji – od holistycznych do szczegółowych.

W kolejnej części (rozdział 2) Autor przedstawił ewolucję architektury informacji. Rozpoczął od przeobrażeń form przekazu i struktury informacji, a następnie skupił się na konstruowaniu i organizowaniu metainformacji w ujęciu chronologicznym. Jednocześnie przybliżył kilka tytułów zabytków piśmiennictwa, uznawanych w literaturze za znaczące dla rozwoju architektury informacji w odniesieniu do jej organizacji i prezentacji. Dalej przeszedł do omówienia kształtującej się IA jako profesji i dyscypliny począwszy od lat 70. minionego wieku, proponując własną periodyzację tego procesu.

Rozdział trzeci dotyczy obszarów architektury informacji jako działalności praktycznej i dyscypliny naukowej, do których Autor zaliczył: treść, kod i formę przekazu (kształt). Każdemu z nich poświęcił omówienie, przy czym treści nadał największe znaczenie w zaproponowanym segmentowym modelu IA. Ten komponent został omówiony najszerzej. Habilitant zaprezentował użytkowe cechy współczesnej treści, jak: interaktywność, międzykanałowość, responsywność oraz użyteczność. W dalszej części skupił się na jej postaciach i kontekstach, w tym informacji, komunikacie, produkcie, usłudze informacyjnej, nowych mediach, metadanych, przestrzeni informacyjnej i ekosystemie, dokonując ich konceptualizacji. W dwóch ostatnich podrozdziałach przedstawił charakterystykę pozostałych obszarów IA, czyli kodu i kształtu. Zatrzymam się przy treści, którą – jak pisze Autor, powołując się na pracę Walerego Pisarka *Wstęp do nauki o komunikowaniu* (2008) – można rozpatrywać w trzech kontekstach: jako istotę przekazu; jako synonim informacji, komunikacji, przekazu; jako przeciwieństwo formatu czyli jego zawartość (s. 146). Jedną z jej cech jest użyteczność (funkcjonalność), czyli „zakres, w jakim produkt lub usługa mogą być używane przez konkretnych użytkowników dla osiągnięcia określonego celu w sposób efektywny, skuteczny i satysfakcjonujący w określonym kontekście użycia” (s. 151). W monografii wielokrotnie podkreślana jest waga zrozumiałości informacji, którą zresztą Autor uwypuklił w ogólnej definicji IA stwierdzając „zadaniem IA jest upraszczanie skomplikowanych zbiorów obiektów poprzez kreowanie informacji w sposób zrozumiały i użyteczny dla jej odbiorców” (s. 40). Podkreślił ją także w odniesieniu do kształtu (jako elementu modelu IA) zwracając uwagę na konieczność formułowania komunikatów w sposób klarowny i precyzyjny (zob. s. 203–205). W mojej ocenie kwestia zrozumiałości przekazu mogłaby być bardziej pogłębiona. Użytkownicy informacji nie są grupą homogeniczną, a poziom zróżnicowania chociażby kompetencji językowych i czytelniczych jest znaczny. Międzynarodowe badania umiejętności dorosłych, przeprowadzone w 31 krajach OECD, w tym w Polsce, odnoszące się m.in. do ich

umiejętności rozumienia tekstu (ang. *literacy*) wykazały, że 39% badanych Polaków miało poważne trudności ze zrozumieniem tekstu. Dodatkowo w porównaniu z wcześniejszą edycją badania odsetek ten wzrósł¹. Dostrzegają to również badacze z Uniwersytetu Wrocławskiego skupieni w Pracowni Prostej Polszczyzny, którzy po ekspertyzie komunikatywności stron internetowych dotyczących funduszy europejskich w 2010 r. zaczęli wypracowywać zasady prostego języka (ang. *plain language*), czyli standardu językowego zalecanego wszystkim piszącym teksty adresowane do masowego odbiorcy. Owe standardy – stosując model IA zaproponowany przez Habilitanta – odnoszą się zarówno do treści, jak i jej kształtu. Widzę potrzebę rozwinięcia modelu IA w tym aspekcie. Przewiduję bowiem, że może on zyskiwać na znaczeniu w obliczu pogłębiającego się problemu z rozumieniem treści w polskim społeczeństwie, w pewnym stopniu będącego konsekwencją korzystania z zasobów cyfrowych, zwłaszcza mediów społecznościowych.

Czwarty, ostatni rozdział poświęcono architekturze informacji jako dyscyplinie naukowej. Pierwszy podrozdział dotyczy związków IA z innymi dyscyplinami, wśród których znalazły się: bibliotekoznawstwo i informacja naukowa, architektura i informatyka. W odniesieniu do bibliotekoznawstwa i informacji naukowej jako punkty styczne wskazano: klasyfikacje piśmiennictwa, opracowanie rzeczowe dokumentów, wyszukiwanie informacji i zachowania informacyjne użytkowników. Jako części wspólne IA i architektury wyróżniono podobieństwo procesu projektowego, występowanie warstwy praktycznej i teoretycznej, tworzenie wizualizacji i relację między formą a przeznaczeniem. Z kolei wśród obszarów informatyki pozostających w ścisłej relacji z IA wymieniono: inżynierię oprogramowania, systemy informatyczne, teorię informacji, grafikę komputerową oraz komunikację człowiek-komputer, algorytmy i struktury danych oraz sztuczną inteligencję. Dalsze dociekania koncentrowały się na potwierdzeniu tezy, że IA jest dyscypliną naukową. Autor wskazał przywoływane w piśmiennictwie kryteria warunkujące potraktowanie danego obszaru badań jako dyscypliny naukowej i odniósł się do zbioru zaproponowanego przez Jerzego Ratajewskiego. Wśród wzmiankowanych kryteriów znalazły się: przedmiot i cel badań, własna teoria, terminologia, metody i techniki badawcze, społeczna potrzeba rozwoju dyscypliny. W mojej ocenie do koncepcji, które mogą stać się fundamentem dla budowania teorii IA, można byłoby również zaliczyć projektowanie uniwersalne (ang. *universal design*), tym bardziej, że Autor – niestety tylko ogólnikowo – zwrócił uwagę na użytkowników informacji ze szczególnymi potrzebami (zob. s. 325, 343). Projektowanie, tworzenie i organizacja treści z

¹ Zob. M. Sitek, A. Pokropek, P. Penszko, K. Chyl, J. Haman, *Główne wyniki międzynarodowego badania umiejętności dorosłych PIAAC 2023*, Warszawa: Instytut Badań Edukacyjnych, 2024.

uwagi na bardzo zróżnicowane potrzeby tej grupy użytkowników, liczonej na ok. 15% światowej populacji (podobne proporcje występują w Polsce) musi przebiegać w taki sposób, by jak największa liczba osób, bez względu na stan zdrowia, kompetencje, poziom wykształcenia i stopień zaawansowania technologicznego sprzętu, którym się posługuje, miała realny dostęp do informacji. Czym innym jest bowiem dotarcie do poszukiwanej strony internetowej, a czym innym nawigacja wyłącznie za pomocą klawiatury, możliwość skorzystania z treści za pomocą czytnika ekranu (ang. *screen reader*), bądź wypełnienie formularza bez wpadnięcia w pułapkę klawiaturową. W tym najbardziej rozbudowanym rozdziale dr Stanisław Skórka zaproponował własną definicję nauki o architekturze informacji, wskazał także jej dorobek piśmienniczy, konferencyjny i dokumentacyjny. Ponadto odniósł się do jeszcze jednego kryterium jaki winna spełniać dyscyplina naukowa, a mianowicie uwzględnianie jej w ofercie kształcenia na poziomie wyższym. Zestawił tutaj ośrodki akademickie, które w programach kształcenia uwzględniają architekturę informacji. Wydaje mi się, że nazwę tabeli „Zestawienie kierunków studiów z architektury informacji w krajach europejskich i Polsce” można byłoby skrócić, wszak Polska to również kraj europejski, ewentualnie dokonać podziału na ośrodki zagraniczne i polskie.

W *Podsumowaniu i wnioskach* Autor odniósł się do pytań badawczych postawionych we *Wstępie*. Wartościowe jest ujęcie w podsumowaniu postulatów badawczych, wskazujących kierunki dalszych badań i rozwoju architektury informacji jako dyscypliny naukowej, które pozwalają optymistycznie spojrzeć na jej dalszy rozwój.

Spostrzegłam w monografii pewne niedociągnięcia redakcyjne, zwłaszcza w aparacie naukowym, które jednak nie mają wpływu na ogólną pozytywną ocenę, lecz w przypadku kolejnego wydania mogłyby zostać usunięte. Zachęcam do używania sformułowania „osoba ze szczególnymi potrzebami” (zamiast „osoba ze specjalnymi potrzebami” – zob. s. 325), zdefiniowanego w *Ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami*, która narzuca obowiązek zapewnienia dostępu architektonicznego, informacyjno-komunikacyjnego i cyfrowego wskazanej grupie przez instytucje publiczne. W monografii zabrakło indeksu przedmiotowego, spisu który pozwala szybko dotrzeć do poszukiwanej w tekście informacji, co spełniłoby zarazem jeden z wymogów architektury informacji w odniesieniu do przedłożonego tekstu.

W mojej ocenie monografia *Architektura informacji – koncepcja interdyscyplinarnego obszaru badań* jest pierwszą na gruncie polskim komplementarną i udaną próbą przedstawienia architektury informacji jako działalności praktycznej, pola badawczego, dyscypliny naukowej i obszaru kształcenia. Ma charakter teoretyczno-poznawczy. Porządkuje i systematyzuje wiedzę

o architekturze informacji z kilku perspektyw. Zarówno optyka teoretyczna, jak i praktyczna architektury informacji była obecna w zagranicznym i polskim piśmiennictwie naukowym, lecz nie doczekała się na rodzimym gruncie całościowego, wszechstronnego opracowania. Lukę tę wypełnił swoją publikacją dr Stanisław Skórka. Wykorzystując bogatą literaturę przedmiotu, zarówno zagraniczną, jak i polską, przygotował syntetyczną monografię architektury informacji uwzględniając zarówno jej warstwę pojęciową, historyczny rozwój IA jako działalności praktycznej, obszary badań, jak i poszukiwał uzasadnienia dla tezy o jej statusie jako dyscypliny naukowej. Przedłożona publikacja porządkuje informacje, które do tej pory były rozproszone i stanowi cenne merytorycznie opracowanie dla badaczy i praktyków architektury informacji. Poruszana w niej problematyka lokuje się w dziedzinie nauki społecznej, w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach i wnosi znaczący wkład w jej rozwój.

Ocena pozostałych osiągnięć naukowych

Doktor Stanisław Skórka przed uzyskaniem stopnia doktora opublikował 10 artykułów, 9 rozdziałów w pracach zbiorowych, 1 recenzję i 3 sprawozdania. Po uzyskaniu stopnia doktora łączna liczba wydanych prac to 67, w tym 2 monografie, 21 artykułów, 23 rozdziały w pracach zbiorowych, 3 recenzje, 2 wywiady. Habilitant współredagował także 9 monografii wieloautorskich. Aktualna liczba cytowań w Google Scholar wynosi 160. Habilitant wskazał też, że w bibliometryczno-abstraktowej bazie Scopus odnotowano 4 cytowania, w bazie Web of Science – 5. Dane z Google Scholar wskazują, że Indeks Hirscha wyniósł 8, a i10-indeks – 7.

Spośród wymienionego zestawu prac, Habilitant wybrał cykl publikacji poruszających problematykę szeroko rozumianej architektury informacji i przedłożył je jako pozostałe osiągnięcia naukowe. Ujął je w cztery, a w zasadzie trzy grupy tematyczne, ponieważ kryterium wydzielenia ostatniej nie ma charakteru treściowego lecz formalne. Znalazły się wśród nich zatem:

1. Architektura informacji jako jeden z kierunków ewolucji bibliotekoznawstwa i informacji naukowej;
2. Obszary zainteresowań IA. Pole badawcze IA. Badania funkcjonalności elementów IA;
3. Zastosowanie IA w usługach bibliotek. Projektowanie IA, service design;
4. Artykuły recenzyjne.

Pierwsza grupa tematyczna (5 publikacji) koncentruje się wokół zadań architektury informacji i jej związków z bibliotekoznawstwem i informacją naukową oraz zawodem bibliotekarza,

pracownika informacji naukowej i brokera informacji. Dociekania dotyczą architektury informacji jako profesji, przy czym w trzech wymienionych na początku artykułach uwidacznia się koncepcja scalania zawodu bibliotekarza i architekta informacji. Autor zarysowuje zakres obowiązków przypisanych bibliotekarzowi specjalizującemu się w IA. Z kolei ostatni tekst z tej kategorii tematycznej uwypukla już autonomiczność architekta informacji, kreującego przestrzeń informacyjną. Kolejna kategoria tekstów (12) odnosi się do architektury informacji w zakresie systemów i rozwiązań już istniejących oraz perspektyw powiązania nowych technologii cyfrowych z IA. Stąd pojawienie się tematu zachowań informacyjnych, efektywności i użyteczności elementów architektury informacji, ze szczególnym uwzględnieniem interfejsów użytkownika i systemów nawigacyjnych oraz zastosowań IA w procesach zarządzania informacją, ale także wykorzystania Internetu rzeczy (ang. *Internet of Things* – IoT) w działalności bibliotek czy poszerzenia pola badawczego IA. Trzecia i ostatnia grupa tematyczna tekstów (3) jest najmniej jednorodna, gdyż z jednej strony skupia się na projektowaniu usług bibliotecznych i informacyjnych technologii mobilnych, z drugiej na aplikowaniu istniejących metod projektowych. Poza jedną publikacją, reszta tu przypisanych w niewielkim stopniu koresponduje z problematyką IA. Czwarta kategoria to recenzje anglojęzycznych wydawnictw poświęconych architekturze informacji i mających wpływ na rozwój tego obszaru.

Lektura publikacji wskazanych jako pozostałe osiągnięcia dowodzi doskonałego rozpoznania materii architektury informacji z różnych perspektyw oraz zamiaru zdefiniowania zakresu tego pola badawczego. Ujęte tutaj teksty w przeważającej mierze są rezultatem badań empirycznych Habilitanta lub odnoszą się do procesów aplikacyjnych. W obydwu przypadkach punktem odniesienia były konkretne rozwiązania IA. Zapoznanie się ze wskazanymi wydawnictwami utwierdziło mnie w przekonaniu, że monografia *Architektura informacji – koncepcja interdyscyplinarnego obszaru badań* stanowi ukoronowanie wieloletnich badań Habilitanta nad IA. Wszystkie ujęte przez niego publikacje, które zaliczył do pozostałych osiągnięć naukowych wchodzą w zakres tematyczny dziedziny nauk społecznych, dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach i wnoszą wkład w jej rozwój.

Ocena aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

W tytułowym zakresie Habilitant w dniach 14 października–30 listopada 2025 r. odbył staż naukowy w Instytucie Nauk o Informacji i Mediach Uniwersytetu Wrocławskiego. Podczas stażu przeprowadził konsultacje w Kolegium Doktorskim. Objęły one zagadnienia z obszaru metodologii badań, głównie wykorzystania architektury informacji w projektowaniu narzędzi

badawczych oraz w analizie i wizualizacji danych, a także wypracowania spójnego i efektywnego podejścia do badań zintegrowanych systemów bibliotecznych i bibliotek cyfrowych. Ponadto dr Stanisław Skórka wygłosił referat dla pracowników Instytutu zatytułowany *Architektura informacji – między nauką, praktyką a dydaktyką. Refleksje badacza i nauczyciela akademickiego*. Prowadził także zajęcia na kierunkach: informacja naukowa i bibliotekoznawstwo oraz publikowanie cyfrowe i sieciowe.

Ocena innych osiągnięć naukowych, organizacyjnych, dydaktycznych i w zakresie popularyzacji nauki

Doktor Stanisław Skórka wykazał się imponującą wręcz aktywnością, jeśli chodzi o udział w konferencjach i seminariach naukowych i fachowych, a także wygłaszanie wykładów na zaproszenie ich organizatorów. Podczas gdy przed uzyskaniem stopnia doktora wskazał ich 11, po 2004 r. wymienił aż 62 wystąpienia. Oczywiście tak duża skala zaangażowania w tym zakresie jest też konsekwencją faktu, że Habilitant uzyskał stopień doktora dwadzieścia dwa lata temu. Biorę jednak pod uwagę to, że sprawowanie stanowiska dyrektora w dwóch bibliotekach akademickich (od 2008 r. z kilkunastomiesięczną przerwą w 2021 r.) musi być sporym obciążeniem, więc podtrzymuję wysoką ocenę tej działalności. Habilitant wskazał również, że był współorganizatorem 6 konferencji naukowych (w tym dwóch po uzyskaniu stopnia doktora) oraz pięciokrotnie po 2004 r. zasiadał w komitetach naukowych konferencji (w tym jednej naukowej). W latach 2005–2012 był zaangażowany w organizację European Information Architecture Summit.

Doktor Stanisław Skórka był i nadal jest aktywny na polu dydaktyki akademickiej. W rodzimej uczelni opracował program studiów I stopnia na kierunku architektura informacji (2013 r.) oraz studiów podyplomowych z zakresu architektury informacji, którymi kierował w latach 2007–2012. Oprócz swojej Alma Mater prowadził zajęcia dydaktyczne w czterech innych uczelniach w formie wykładów, ćwiczeń, laboratoriów, konwersatoriów oraz seminariów dyplomowych. Ich problematyka w przeważającej większości dotyczyła zarządzania informacją i architektury informacji. Dr Stanisław Skórka wypromował 77 licencjatów.

Habilitant od 10 lipca 2019 r. do 30 września 2021 r. był członkiem Zespołu doradczego do spraw programu „Społeczna odpowiedzialność nauki” Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W latach 2013–2017 był członkiem Rady Wykonawczej Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich. Od 2018 r. pełni funkcję dyrektora Krakowskiego Zespołu Bibliotecznego, a od 2024 r. wiceprezesa Stowarzyszenia Bibliotek Szkół Wyższych.

Jeśli idzie o współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym w okresie od 1 lutego 2016 r. do 31 maja 2016 r. współpracował z krakowską firmą Waynet Sp. z o.o., w zakresie projektowania architektury informacji oraz doświadczeń użytkownika (UX), w ramach działań o charakterze badawczo-rozwojowym i wdrożeniowym.

Habilitant w latach 2005–2010 pełnił funkcję redaktora naczelnego kwartalnika „Konspekt. Czasopisma Akademii Pedagogicznej w Krakowie”. Aktualnie jest członkiem redakcji naukowego periodyku wydawanego przez Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie „Annales Universitatis Cracoviensis. Studia ad Bibliothecarum Scientiam Pertinentia”.

Konkluzja

Doktor Stanisław Skórka spełnił warunki stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego określone w art. 219 ust. 1 *Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*:

1. Posiada stopień doktora.
2. Posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach, wśród których znalazły się:
 - a. monografia naukowa zatytułowana *Architektura informacji – koncepcja interdyscyplinarnego obszaru badań* wydana przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie (2025 r.) było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a. ww. ustawy (zob. Komunikat Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe – poziom I). Stanowi ona pierwszą na gruncie polskim koherentną, udaną próbę przedstawienia architektury informacji jako działalności praktycznej, pola badawczego, dyscypliny naukowej i obszaru kształcenia. Systematyzuje wiedzę o architekturze informacji z kilku perspektyw i kreśli perspektywy jej wieloaspektowego rozwoju.
 - b. dwadzieścia publikacji naukowych (w tym jedna monografia), ujętych w trzy kategorie tematyczne, odnoszące się do architektury informacji i stanowiące empiryczną podbudowę dla monografii o charakterze poznawczo-teoretycznym.
3. Wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. W dniach 14

października–30 listopada 2025 r. odbył staż naukowy w Instytucie Nauk o Informacji i Mediach Uniwersytetu Wrocławskiego.

W mojej ocenie wniosek dr. Stanisława Skórki o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach jest w pełni uzasadniony. W związku z powyższym wnoszę o dopuszczenie Habilitanta do dalszych etapów postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

PODPIS ZAUFANY

**MAŁGORZATA
FEDOROWICZ-KRUSZEWSKA**

30.07.2026 17:12:06 GMT+0200

Dokument podpisany elektronicznie
podpisem zaufanym